

Bilag 3

En henvendelse til udvalget fra Socialarbejdernes Fællesudvalg

SOCIALARBEJDERNES FÆLLESUDVALG

København, den 16. maj 1990

Folketingets Retsudvalg

Vedrørende: Beslutningsforslag nr. B 67, om ungdomskontrakter

I forståelse for Retsudvalgets aktuelle arbejdspress, har SFU valgt, i spørgsmålet om ungdomskontrakter, at fremsende sine synspunkter skriftligt, frem for at søge foretræde.

SFU har i en tidligere henvendelse (vedrørende L 150) også fremsat synspunkter om ungdomskontrakter, i form af et bilag til SFU-rapporten: »Socialarbejderens rolle og deltagelse i SSP-samarbejdet«. Bilaget – »Forslag til opstramning af indsatsen over for unge lovovertrædere, samt vejledning til faggrupperne«. – vedlægges her igen, for en god ordens skyld.

Uagtet forslaget – der er dateret den 24. januar 1990 – således er udarbejdet før beslutningsforslaget er fremsat og forholder sig til daværende tanker om »sociale og personlige kontrakter«, finder SFU, at forslaget fortsat er en bedre løsningsmodel for en øget indsats over for unge lovovertrædere end justitsministerens beslutningsforslag. Dette også som grundlag for et forsøg.

Herudover har SFU følgende synspunkter på B 67:

Vedrørende målgruppen for ungdomskontrakterne:

SFU finder ikke at kunne udlede af forslagets bemærkninger, hvilke målgrupper af unge lovovertrædere forslaget konkret sigter mod. De grupper forslaget omtaler, dækker unge med fra ét til flere tiltalefrafald, samt unge med betingede domme. Dette må indicere, at forslaget også tænkes som en reaktion, der retter sig mod unge der i dag *stopper* en kriminel løbebane, al-

lerede efter 1. eller 2. tiltalefrafald? Herimod må SFU advare!

Fakta er, at langt den overvejende del af unge lovovertrædere stopper denne løbebane. Dels som resultat af de mange kriminalitetsforebyggende aktiviteter der iværksættes i kommuner og lokalområder, og dels som de unges naturlige reaktion på det »BØH« det faktisk er, at ryge ind i retssystemet men klare problemet via et tiltalefrafald.

Faren ved beslutningsforslaget er tværtom, at en reaktion som ungdomskontrakterne vil virke dæmpende på resultaterne af de øvrige forebyggende indsatser, og i værste fald virker kriminalitetsstemplende over for unge, der som nævnt ved hjælp af nuværende aktiviteter stopper den kriminelle løbebane!

Det er vanskeligt at billedliggøre disse forhold. Årsagen hertil er, at statistikkerne ofte opgøres på »antal kriminelle gerninger« i den enkelte politikreds. Kikkes der i stedet på personerne bag kriminaliteten – og renses statistikken for gengangere – bliver billedet markant anderledes.

SFU har haft lejlighed til at kikke »over skulderen« på en sådan opgørelse over kriminaliteten i Odense, udarbejdet af socialforvaltningen. Her siger hovedtallene fra 1988, at af ca. 360 unge lovovertrædere viste der sig et markant fald i antallet af disse unge kriminelle, henover opgørelsen på 1., 2. og 3. gangs kriminalitet. De unge, der her fortsatte en kriminel løbebane, kan opgøres til ca. 15 af de 360 unge. Forskellen er således unge, der dropper kriminaliteten, grundet de forebyggende aktiviteter, tiltalefrafald og lignende.